

Arrest

nr. 324 695 van 7 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), betekend op 28 maart 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. V. CIOCOTISAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 augustus 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 6 februari 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 24 februari 2025 stemmen de Oostenrijkse overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, § 5 van de Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 25 februari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans betreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: F(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)1997

geboorteplaats: G(...)

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F(...) M(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben bood zich op 30.01.2025 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 30.01.2025. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Oostenrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 04.08.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 05.02.2025. Betrokkene verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij stelde verder ook geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een kopie van zijn paspoort voorleggen met nummer (...), geldig van 13.12.2023 tot 12.12.2033. Hij stelde het originele documenten in België te zijn verloren.

Betrokkene verklaarde Pakistan in november 2014 te hebben verlaten. Hij trok te voet en per auto via Iran naar Turkije waar hij 6 of 7 jaar verbleef. Hij trok te voet en per auto naar Griekenland waar hij ongeveer 8 maanden doorbracht. Betrokkene stelde dat hij vervolgens in 2022 via Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk trok.

Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verliet Oostenrijk en reisde via Italië en Frankrijk naar België waar hij op 22.08.2022 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij op aanraden van andere mensen wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde dat andere mensen in Italië hem hebben aangeraden naar België te komen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er niemand kent, hij stelde kennissen te hebben in België. Betrokkene gaf aan dat de situatie in Oostenrijk niet goed was, hij werd er opgevangen in een centrum waar ook mensen met een beperking zaten.

Op 06.02.2025 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Oostenrijkse instanties. Zij stuurden in eerste instantie een weigering op 10.02.2025. Wij verstuurden een verzoek tot herziening op 13.02.2025. De Oostenrijkse instanties stemden op 24.02.2025 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht

wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden op 24.02.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Oostenrijkse instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 24.02.2025 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Oostenrijkse grondgebied.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek indiende in België omdat andere mensen in Italië hem hebben aangeraden naar hier te komen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er niemand kent, betrokkene stelde kennissen te hebben in België. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de situatie er niet goed was. Betrokkene gaf zeer weinig duiding over zijn verklaringen, hij haalde enkel aan dat hij er werd opgevangen in een centrum waar mensen met een beperking zaten. Betrokkene verklaarde niet waarom het een probleem zou zijn om samen met mensen met een beperking te worden opgevangen. We benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties indien dit nodig zou zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk zijn vingerafdrukken moest geven, hij stelde echter dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels

tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 61).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.95)

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren. In de herfst van 2022 kreeg Oostenrijk te maken met een opvangcrisis als gevolg een slechte samenwerking tussen het federale en lokale niveau en een toenemende instroom aan verzoekers door de oorlog in Oekraïne. Bij de start van 2023 waren er geen meldingen meer van verzoekers die geen plaats kregen in de Oostenrijkse opvangvoorzieningen. In de loop van 2023 bleef het aantal verzoekers ook dalen (AIDA p. 115-116). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Oostenrijkse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.124).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel

51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten (4). (...)"

1.6. Op 25 februari 2025 treft verweerder tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater})

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats, zij het niet met het oog op teruggrijping, zoals hij in zijn verzoekschrift verkeerdelijk stelt, maar met het oog op zijn overdracht aan Oostenrijk, de voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2, 3, 17 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3, 4, 7, 19, 41 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat verweerder een kennelijk onjuiste beoordeling heeft gemaakt.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL — Recht om te worden gehoord

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu, de bestreden beslissing maakt melding van een onderhoud dd. 05.02.2025 in het kader van de procedure tot internationale bescherming maar verschaft geen informatie over de redenen waarop bovenvermeld aanvraag berust en, indirect, over de kwetsbare situatie van verzoeker.

Indierdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“(…)”

Het kan aan de zorgvuldigheid van dit gesprek serieus worden getwijfeld aangezien verzoeker meer dan twee jaar stabiel verblijft met zijn neef en zijn gezin en de facto deel hiervan uitmaakt. (stuk 5).

Zijn neef heeft hem tevens begin 2025 een verblijfplaats, eigendom van zijn vennootschap, ter beschikking gesteld. (stuk 4)

Dat hij zou worden verklaard geen gezinsleven in België te hebben blijkt manifest in strijd te zijn met de werkelijkheid. Het kan maar worden vermoeden dat de waarborgen qua vertaling en adequate omstandigheden voor het gesprek niet aanwezig waren.

De tegenpartij had verzoeker adequaat moeten horen over zijn huidige toestand in België voordat een terugnameverzoek naar Oostenrijk overgemaakt werd en zeker voordat verzoeker een bevel om het groengebied te verlaten werd gegeven.

De motivatie van de bestreden beslissing is bijgevolg ontoereikend ten aanzien van het recht om gehoord te worden.

3.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRUSSELER MESSEGELUNDE BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO)/GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, voert de verwerende partij een schijnvertoning van motivatie ten aanzien van haar verplichting inzake zorgvuldigheid aangezien ze op de hoogte moest zijn van de redenen achter het verzoek om internationale bescherming.

De psychologische situatie van verzoeker werd nopens onderzocht voordat hem een weigering van verblijf betekend werd.

4.

Verzoeker verwijst naar arresten C-249/13, van 11 december 2014 van het HJEU eveneens het arrest n°298 226 van 05 december 2023 van Uw Raad om aan te tonen dat aangezien verzoeker het recht om gehoord te worden niet daadwerkelijk heeft kunnen uitoefenen en daarmee de eventuele schending van art. 3 en 8 EVRM doen gelden, de bestreden beslissing ipso facto deze bepalingen schendt.

TWEEDE ONDERDEEL: recht op privé- en gezinsleven

5.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een familieleden heeft in België, en dat hij de facto deel uitmaakt van het gezin van zijn neef die houder is van de Belgische nationaliteit.

Het is enkel dankzij de ondersteuning dat de heer M(...) hem heeft aangeboden dat verzoeker de moed had om over zijn verleden te spreken.

De teruggrijving van verzoeker naar Oostenrijk en de behandeling van zijn verzoek door deze lidstaat loopt het risico om manifest art. 8 EVRM ernstig te belemmeren en stelt verzoeker in de onmogelijkheid om op de aanwezigheid en steun van zijn neef te rekenen.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“(…)”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

Dat, in casu, wordt een voortzetting van verzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming manifest belemmerd in Oostenrijk aangezien hij daar van zijn familiale steun zou worden beroven.

DERDE ONDERDEEL: risico op refoulement en defecte behandeling van het verzoek tot internationale bescherming

6.

Overwegende dat de tegenpartij door een loutere verwijzing naar de algemene regel 39 (en een marginale melding van de EVRM-rechtspraak met betrekking daartoe) tot de conclusie komt dat een risico op refoulement in casu niet zou bestaan.

Overwegende dat de tegenpartij zich tot algemene geruststellende verwijzingen van het AIDA-verslag voor Oostenrijk beperkt.

Dat, tegelijkertijd, erkent de tegenpartij dat de mogelijkheid bestaat dat Oostenrijk zich in fine onbevoegd verklaart voor de behandeling van het verzoek van de heer F(...).

Dat, in dit, geval, Kroatië zou hiervoor bevoegd worden verklaard.

Dat het risico op refoulement, de waarborgen qua correcte behandeling van asielaanvragen, of de adequate opvang omstandigheden in Kroatië nopens werden onderzocht.

7.

Bovenvermelde verwijzingen zijn overigens niet in staat om concrete waarborgen te verschaffen aangezien de specifieke toestand van verzoeker.

Inderdaad, volgens het geactualiseerd AIDA-rapport Austria 2023-update:

“(…) » (AIDA, p. 76)

Voor wat betreft Kroatië, kan er maar worden verwezen naar het AIDA-rapport Croatia-2023 update:

“(…) » (AIDA, p. 67)

In casu dient er te worden geconcludeerd dat het overname van het verzoek door Oostenrijk, of, uiteindelijk door Kroatië, geen waarborg verschaft over de correcte behandeling van verzoeker aangezien zijn hoedanigheid van slachtoffer van seksueel geweld. Een gezinsstructuur zoals diegene waar hij heden deel uitmaakt is manifest in staat om bovenvermelde waarborgen te verschaffen in geval van behandeling van het verzoek door de Belgische autoriteiten.

VIERDE ONDERDEEL: doeltreffende voorziening in rechte

8.

In geval van gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), verliest verzoeker zijn belang bij het ingestelde beroep daartegen, waaraan de tegenpartij redelijkerwijs niet voorbij kan gaan.

Verzoeker heeft conform art. 27 van de Dublin III-verordening eveneens een verzoek tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing neergelegd.

Om deze voorziening te kunnen uitoefenen, dient de bestreden beslissing te worden geschorst.”

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker niet op concrete wijze uiteen hoe hij de artikelen 2, 3, 17 en 29 van de Dublin III-Verordening, de artikelen 3 en 51 van het Handvest en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht. Een schending van deze bepalingen en dit beginsel wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20, § 5 van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die aan Oostenrijk toekomt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

(hierna: de Terugkeerrichtlijn). De Raad stipt evenwel aan dat de bestreden beslissing, ondanks de verwijzing in de titel naar een “*bevel om het grondgebied te verlaten*”, geen verwijderingsbeslissing gesteund op de Terugkeerrichtlijn uitmaakt, doch wel een overdrachtsbesluit gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Oostenrijk. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Bijgevolg is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing en kan van die bepaling ook geen schending worden aangenomen. Dit neemt niet weg dat de aangehaalde elementen, waaronder de gezondheidstoestand en het familieleven, impliciet doch zeker corresponderen met hogere rechtsnormen zoals respectievelijk de artikelen 3 en 8 van het EVRM of de artikelen 4 en 7 van het Handvest. Deze hogere rechtsnormen moeten wel degelijk ook in het kader van een overdrachtsbesluit worden gerespecteerd. Verzoeker voert eveneens de schending aan van voormelde deze artikelen van het EVRM en het Handvest, zodat de grieven in dat licht *infra* zullen onderzocht worden.

2.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.7. In zijn middel betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling dat naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in België bleek dat er een zogenaamde Eurodac-1-treffer geregistreerd was in Oostenrijk. De Belgische overheden vroegen daarom de Oostenrijkse instanties om verzoeker terug te nemen. De Oostenrijkse instanties stemden hiermee in op 24 februari 2025. Bijgevolg paste de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de vigerende regelgeving toe en concludeerde dat “*de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (...) aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013*”.

2.3.2.8. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn middel onder meer aan dat hij zijn recht om te worden gehoord niet heeft kunnen uitoefenen tijdens zijn onderhoud van 5 februari 2025 omdat hij niet werd gehoord over “*zijn huidige toestand in België*”, meer bepaald over zijn gezinsleven alhier.

Het recht om te worden gehoord, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord tijdens voormeld onderhoud van 5 februari 2025 en dat verzoeker, blijkens het verslag van dit onderhoud dat zich in het administratief dossier bevindt, heeft aangegeven dat hij geen familieleden heeft in België. De bewering in zijn verzoekschrift dat hij “*al meer dan twee jaar stabiel verblijft met zijn neef en zijn gezin en de facto deel hiervan uitmaakt*” is in strijd met deze eerdere verklaring (administratief dossier (hierna: AD) verklaring DVZ dd. 5 februari 2025, vraag 21). Nergens uit blijkt dat verzoeker in het kader van voormeld onderhoud melding heeft gemaakt van de aanwezigheid van een neef in België met de Belgische nationaliteit, doch dit door een gebrek aan zorgvuldigheid van de kant van verweerder niet werd geregistreerd. Waar verzoeker stelt te vermoeden dat “*de waarborgen qua vertaling en adequate omstandigheden voor het gesprek niet aanwezig waren*” beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij op generlei wijze staakt of onderbouwt.

De foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kunnen de beweerdde familieband met de afgebeelde personen niet staven. Het betreft momentopnames die geen objectieve aanwijzingen bevatten met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde personen en het tijdstip waarop of de plaats waar ze werden genomen (stukkenbundel verzoeker, stuk 5).

Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij aangeeft dat zijn neef hem begin 2025 een verblijfplaats ter beschikking stelt die eigendom is van diens vennootschap. In het gevoegde attest van 2 april 2025 verklaart de ondertekenaar dat hij verzoeker sinds 10 januari 2025 huisvest in zijn appartement. Deze persoon verklaart niet dat verzoeker zijn neef is, noch kan dit op enige andere wijze uit dit attest worden afgeleid (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op dit adres woont met iemand die werkt in het bedrijf dat zijn verblijfplaats regelt en die hem financieel ondersteunt, zonder te specificeren dat het om zijn neef zou gaan (AD, verklaring DVZ dd. 5 februari 2025, vraag 23).

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker louter *post factum* een gezinsleven met een familielid in België voorhoudt dat geenszins blijkt uit de gevoegde stukken. Verzoeker toont evenmin aan dit element ter kennis te hebben gebracht van de betrokken ambtenaar in het kader van zijn Dublin-interview. Derhalve is zijn kritiek dat hij hierover niet adequaat werd gehoord *in casu* niet dienstig.

Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker hiervan melding heeft gemaakt tijdens zijn Dublin-interview en hij daadwerkelijk deel uitmaakt van het gezin van een neef met de Belgische nationaliteit, *quod non*, dan nog is de Raad niet overtuigd dat dit aanleiding zou kunnen hebben geven tot een andersluidende beslissing. In het kader van de Dublin III-Verordening valt de beweerde neef van verzoeker immers niet onder de definitie van gezinslid bepaald in artikel 2, g) van deze verordening.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat geen schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht is aangetoond.

2.3.2.9. Aangezien er *in casu* geen geloofwaardige en afdoende indicaties zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan de schending van deze bepalingen niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, derde lid van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet

onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand onderzocht heeft en een uitgebreid onderzoek gevoerd heeft naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Oostenrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn interview van 5 februari 2025. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Oostenrijk met betrekking tot 2023, zoals dit tot stand kwam binnen het “*mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database”*” (hierna: het AIDA-rapport).

De Raad kan verzoeker *prima facie* in geen geval volgen in zijn betoog dat verweerder zich wat betreft het risico op refoulement beperkt tot een loutere verwijzing naar regel 39 en tot “*algemene geruststellende verwijzingen van het AIDA-verslag voor Oostenrijk*”. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de Oostenrijkse autoriteiten middels hun akkoord van 24 februari 2025 te kennen hebben gegeven dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, wat betekent dat verzoeker in Oostenrijk (opnieuw) zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dit wenst en dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement

bij overdracht aan Oostenrijk. Op basis van de beschikbare informatie is er geen grond om te veronderstellen dat verzoeker zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De verwijzing in de bestreden beslissing naar rechtspraak van het EHRM *“waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen)”* doet hieraan geen afbreuk. Waar er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat een terugname op grond van artikel 20, § 5 van de Dublin III-Verordening impliceert dat de Oostenrijkse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen, blijkt nergens uit de gegevens van het administratief dossier dat in dat geval Kroatië bevoegd zou worden verklaard, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verweerder dat waar in de bestreden beslissing sprake is van *“Kroatië”*, dit een materiële vergissing betreft, zodat kan worden aangenomen dat, gelet op de context, Oostenrijk bedoeld wordt. Zoals verweerder terecht aanhaalt in zijn nota met opmerkingen, kan overigens niet worden ingezien welke andere lidstaat dan Oostenrijk verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, nu uit de Eurodac-resultaten aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel in Oostenrijk eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In zoverre verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel hekelt dat het risico op refoulement en de waarborgen qua correcte behandeling van asielaanvragen of de adequate opvangomstandigheden in Kroatië niet werden onderzocht, is zijn betoog niet dienstig.

Verder merkt verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel op dat de bestreden beslissing geen informatie bevat over de redenen waarop zijn verzoek om internationale bescherming berust en, indirect, over zijn kwetsbare situatie. Verzoeker toont evenwel niet aan dat verweerder niet op de hoogte is van de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omdat hieromtrent niets wordt vermeld in de bestreden beslissing. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt in tegendeel dat verzoeker tijdens voormeld onderhoud van 5 februari 2025 gevraagd werd waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en dat zijn antwoord werd genoteerd (AD, verklaring DVZ dd. 5 februari 2025, vraag 42). In zoverre uit deze verklaringen blijkt dat een problematiek van ernstig seksueel misbruik ten grondslag lag aan verzoekers vertrek uit Pakistan in november 2014, dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens een politieverslag aanwezig in het administratief dossier aan de politie heeft verklaard, in het kader van een controle op de naleving van de sociale wetgeving, dat hij in België is omwille van de oorlog in Pakistan (AD, Rapport administratief: Séjour illégal/Travail au noir, punt 7). Dit terzijde, kan *in casu* niet blijken dat de aard van de motieven die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming, en de bijzondere kwetsbaarheid die in hoofdte van verzoeker kan worden aangenomen indien deze motieven op waarheid zouden berusten, de wettigheid of de redelijkheid van de bestreden beslissing aantasten. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn psychische kwetsbaarheid als vermeend slachtoffer van seksueel geweld niet terdege in rekening zal worden genomen bij de eventuele behandeling en beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse autoriteiten ingevolge zijn overdracht. Verzoeker beperkt zich er in het derde onderdeel van zijn middel toe op algemene en niet nader geconcretiseerde wijze te stellen dat een overname van zijn verzoek door Oostenrijk *“geen waarborg verschaft over de correcte behandeling van verzoeker aangezien zijn hoedanigheid van slachtoffer van seksueel geweld”*. Uit de door verzoeker geciteerde passage uit het AIDA-rapport waarnaar ook verweerder verwijst in de bestreden beslissing blijkt net dat reeds meerdere jaren trainingen en werkinstrumenten worden aangereikt aan medewerkers van het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA) met het oog op een adequate beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van bepaalde kwetsbare groepen, waaronder LGBT (AIDA-rapport, p. 76). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in België deel uitmaakt van het gezin van zijn neef, zoals *supra* uiteengezet, licht verzoeker niet toe, en ziet de Raad bijgevolg niet in, hoe deze gezinsstructuur in staat is de nodige waarborgen te verschaffen in geval van behandeling van zijn verzoek door de Belgische autoriteiten, zoals verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel poneert.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de bezorgdheid dat zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk niet correct wordt behandeld niet heeft aangehaald als reden om zich te verzetten tegen de overdracht aan Oostenrijk (AD, verklaring DVZ dd. 5 februari 2025, vraag 39). Dienaangaande motiveert verweerder in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek indiende in België omdat andere mensen in Italië hem hebben aangeraden naar hier te komen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er niemand kent, betrokkene stelde kennissen te hebben in België. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een

vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de situatie er niet goed was. Betrokkene gaf zeer weinig duiding over zijn verklaringen, hij haalde enkel aan dat hij er werd opgevangen in een centrum waar mensen met een beperking zaten. Betrokkene verklaarde niet waarom het een probleem zou zijn om samen met mensen met een beperking te worden opgevangen. We benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties indien dit nodig zou zijn.”

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn psychische situatie niet onderzocht werd alvorens de bestreden beslissing genomen werd, kan niet blijken, en toont verzoeker evenmin aan, dat hij in het kader van zijn Dublin-interview melding heeft gemaakt van psychische problemen die bijzondere aandacht vergen. In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezondheidstoestand terecht als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.124).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”.

Bij het verzoekschrift worden evenmin bewijzen gevoegd van enige medische of psychische problematiek.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest blijkt *prima facie* niet.

2.3.2.11. Verzoekers argumentatie in het vierde onderdeel van zijn middel dat om het door hem tegen de bestreden beslissing eveneens ingestelde beroep tot nietigverklaring uit te kunnen oefenen, de bestreden beslissing dient te worden geschorst, betreft slechts de uitvoering van de bestreden beslissing en niet de wettigheid ervan. Een dergelijk betoog kan daarom hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat deze kritiek geen ernstig onderdeel van het middel uitmaakt.

2.3.2.12. Tot een schending van artikel 19 van het Handvest – waarin is bepaald dat niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij er wordt onderworpen aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – kan, gezien het voorgaande, evenmin worden besloten.

2.3.2.13. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.3.3. Uit het voorgaande volgt dat het door verzoeker tegen de bestreden beslissing ontwikkelde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig is.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. WILLAERT